TAM 39 BUÇUK KOCA SENE… Ömer Faruk hocanın ardından…

Yazan: Enver Seyhan - 4 Ocak 2021

Nurten D. sınıfa girerken her zaman güler yüzle girerdi. Kısa boyu toparlak yüzü gözlükleri ve birazdan fazla yıpranmış saçları ona ziyade sevimlilik verirdi. Dersi anlatırdı da bir Edebiyat öğretmeninde bulunması gereken özelliklerden ve hallerden yoksun ahval içinde anlatırdı. Bazı da takılır kalırdı çünkü yeterli değildi demek istemiyorum da öyle bir şeydi sanki…
Bir gün nasıl olduysa Hüseyin S. sandalyesine bir şey yapmış. Yahut başkası yaptı da kabak Hüseyin'e mi patladı, şimdi unuttum o kadarını.
Kaşla göz arasında bağıra çağıra sandalyeden minderi çekti, diye güya kapıdan çıktı doğru Müdür'ün odasına indi. Müdür Bey ile beraber sınıfa geri döndüler. Hüseyin galiba bu yüzden Müdür Bey'in hışmına uğradı. Yandı elleri yandı, uğundu durdu.
Yanlış mı anımsadım acaba? Bu başka bir hadisede mi yaşanmıştı?
Nurten D. her şeye rağmen bir şeyler yapmak, bildiğini paylaşmak ve anlatmak arzusunda olan bir öğretmendi. İyi işler iyi şeyler yapmak ve gerçekleştirmek istiyordu. Daha sonraki yıllarda dersimize girip girmediği konusunda hafızam beni tamamlamıyor. Bu kadar ancak kalmış!
Bir derste sene sonunda müsamere yapılacağından bahsetti. Arzu edenlerin adını yazdı. Ben de yazıldım. "Vatan yahut Silistre" sahnelenecekti. Bu piyeste "İslam Bey" rolü benimdi. Nurten D. bir iki kere beni elemek için "boyun kısa" falan dedi ama itiraz ettim ve "bu rolde oynayacağım, boyumda ne var" dedim.
İlerleyen günler içinde müsamerede yer alacak karakterler belirlendi. Nasıl hazırlanacağımız, nerede prova edeceğimiz konuşuldu edildi ve görevin mesuliyetini Nurten D. üzerine aldı. Müsamerede yer alacak olanlar Ömer Faruk Gültekin, Ömer Yıldız ve Menderes Maden gibi karakterler
birlikte en fazla çalışacağımız, deneme yapacağımız, mesai harcayacağımız arkadaşlardı.

Kısa denilebilecek bir sürede ezberlemeleri yaptık, sahne, perde, sufle meseleleri yavaş yavaş halledildi. Karakterler olarak bizler de iyiden iyiye rollerimize, sahneye, perdeye, sufleye, kostümlere alıştık. Provaları piyesi sahneye koyacağımız Halk Eğitim Merkezi'nde tekrar ediyorduk. Yanlış aklımda kalmadıysa o senelerde Halk Eğitim Merkezi Müdürü Osman Akkaya idi.

"Vatan yahut Silistre" sahnelendi alkışlar eşliğinde…

Nereden nereye? Yıllar su gibi aktı geldi geçti gitti! Geride sadece hatıralar anılar gölgeler fotoğraflar takvim yaprakları sokaklar alkışlar başarılar başarısızlıklar kaldı…

Ömer Faruk'la okuldan sonra hiç görüşemedim.

Aynı üniversitede okumuş olduğumuz halde birbirimizden haberimiz olmadı, en azından benim haberim olmadı. Zira "Vatan yahut Silistre" piyesini sahnelediğimiz günlerden önce babam rahatsızlandı ve birkaç ay sonra da bu dünyadan göçtü. Bu olay bütün ağırlığıyla üzerimden geçti, kamyon gibi geçti, tersim döndü, psikolojim çok bozuldu, toplayamadım kendimi. Hayat "yaşanır mı yaşanmaz mı" ikliminde bir ömür böylece benimle beraber sürdü gitti…

Piyes sahnelediğimiz Halk Eğitim Merkezi aynı yerinde mi hiç haberim yok ancak Ömer Faruk'un merkezin müdürü olduğunu biliyordum. Taşova'da arkadaşlardan birisi söylemişti. Nereden bilirdik ki o gün, ömrümüzün taze çağında bir gün gelecek de Ömer Faruk Hoca piyeste sahne aldığı merkezin müdürü olacak?

Bazen aklıma düşerdi, kendi kendimle konuşurdum, düşünürdüm, gülümserdim ve "kadere bak" derdim…

Ne mahsus tecellidir! Hayat ne gariptir! Bir hengame içinde devinip dururken vakit saat geliyor ve gerçek alemden davet çıkıyor. Gelirken habersizce geldiğin gibi giderken de habersizce ayrılıyorsun…

Nice nice hayaller, düşünceler ve programlar boynu bükük kalıyor…

Bir ömür tükeniyor bir çınar devriliyor bir mekan boşalıyor gül bahçesi kuruyor…

Hayırlı ve devamlı ahiret hayatında görüşmek üzere!

Ömer Faruk Hoca'ya Yüce Allah'tan rahmet niyaz ediyorum…

Mekanı cennet olsun!

İstanbul

02.01.2021

Yorum Ekle

Enver Seyhan